

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Нека је благословен данашњи дан, браћо и сестре, и ово свето место у коме смо се сабрали да прославимо спомен нашега праоца, нашега родитеља Преподобног Симеона Мироточивог који је удостојио се да буде корен свете лозе Немањића која је владала Србијом преко двеста година.

Свети Симеон, он је од младости своје заволео Господа. Схватио је шта је прави циљ живота и он се трудио целог живота да по вери својој православној живи. Он је као владар Србије успео, благодаћу Божјом, да обједини све српске земље тадашње и да буде велики жупан над целом Србијом и свим српским крајевима. И он је имао у животу своме, као велики жупан, много невоља и страдања од непријатеља споља, од непријатеља изнутра и од своје рођене браће. Али све своје непријатеље он је побеђивао Крстом Господњим и помоћу Божјом коју му је Бог обилно давао. Зато је он бринуо не само о држави него и о души државној, о вери, православљу, која је у Србији била насађена још тада. Он је прогонио јереси из своје земље. Он је градио цркве и манастире као што је Света Богородица код Куршумлије, Ђурђеви ступови овде недалеко од нас, свету Студеницу манастир, јер је знао да само те светиње као тврђаве и основи нашег народног живота, наше вере, наше државности могу очувати и народ наш. Али, он је дао српском роду нешто далеко, далеко више од свега тога.

Он је дао српском роду сина свога младога Растка а Срби су добили у њему Светога Саву, првог архиепископа српскога. Њих двојица су, у ствари, два стуба на којима држава наша почиива и на којима Црква наша почиива. Он је утврдио државу а Свети Сава је основао и учврстио самосталну Српску Православну Цркву да би била као душа у телу. То је црква у држави. И заиста, за време владавине лозе Немањића, то двоје је било као симфонија једна потпуно у сагласности и у сарадњи и помагању једни другима. Али Свети Симеон, он је однео у животу свом многе победе над непријатељима

својим а пред крај живота извојевао је највећу победу, победу над собом јер он се одрекао свога земаљскога престола, свога земаљскога владања, господарства и кренуо је да буде слуга Божји. По речи Господњој: „Ко хоће за Мном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој и за Мном иде.“ Најпре је Растко отишао у Свету Гору и постао монах Сава а онда је на његов позив стигао тамо и преподобни Симеон који се овде, у својој држави, замонашио и од Немање постао Симеон. Заједно са својим сином Савом, он је у Светој Гори обновио и подигао манастир Хилендар, духовни центар српскога народа кроз векове до дана данашњега. И тамо, он је у том манастиру Хилендару предао душу своју у руке Божје коме је верно служио и коме је стално се у животу молио.

Господ је његове молитве примио. Његово тело је прославио још овде на земљи дарујући му дар чудотворства, да буде мироточиви, да из његовог тела истиче свето и мирисно миро којим су се многи и многи болесници лечили и до данас излечивали се њиме. И данас његово место, његов гроб у манастиру Студеници јесте као неугасиво кандило које служи нашем народу као пут и оријентација овде, у овоме земаљском животу, у времену нашем које у мало чему личи на време Светога Симеона и Светога Саве како по државним пословима, авај, тако и по црквеним делима. Ми овде смо се сабрали у његовој Дежеви, где је он имао и своје дворе, да прославимо њега који нас је удостојио да овде саградимо ову малу скромну богомољу и да је посветимо његовом светом имену. Он је данас овде са нама. Он се радује нама који смо се овде сабрали а нарочито зато што се трудимо у ономе у чему се и он трудио, пре свега да очувамо веру своју православну неизмењену, неокрњену, неупрљану разним јересима којима нажалост многи су подлегли. Али, ето, милошћу Божјом и молитвама Светог Симеона и Светог Саве, вера православна коју је Свети Сава насадио и учврстио остаће да живи у нашем народу док је света и док је века. Ми на том путу се трудимо и молимо се Светом Симеону и Светоме Сави да нас укрепе, да нам даду снаге, мудрости и духовне и телесне да

истрајемо на том нашем путу правог исповедања вере. Јер, ако човек има веру онда има добар темељ на коме гради своју духовну кућу, свој духовни живот и спасење своје душе.

Нека би Господ молитвама наших дивних светитеља Симеона и Саве, подарио нам снаге да ми нашу веру очувамо, одржимо, да је предамо нашим млађим покољењима, нашој деци и омладини, да и они наставе истим путем светосавским и да тако се сви спасавамо и удостојимо да када пођемо одавде, да се нађемо у Царству Христа Бога нашега, заједна са нашим светим славним прецима и са свима светима да славимо Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. **Амин!**